

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Noiembrie (Brumar)
nr. 11 (71) / 2022

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Știință, cunoaștere și adevăr

Citiți în pagina 1

Să lăsăm să ne intre în
suflet razele îngerești!

Citiți în pagina 4

Sfântul Grigorie
Decapitulul

Citiți în pagina 14

Lumina de la capătul
tunelului

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rași enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Știință, cunoaștere și adevăr

Prin grija Domnului nostru Iisus Hristos, ne reîntâlnim și în luna lui Brumar, întăriți în credință, dorindu-vă liniște, pace în suflet și sporire duhovnicească, prin darul Duhului Sfânt. Într-o lume agitată, într-o lume a deznădejdlor, creștinii cu inima alături de Dumnezeu se pregătesc duhovnicește pentru sărbătorirea nașterii Domnului Iisus Hristos, eveniment care, an de an, ne umple sufletele de o negrăită bucurie, convinși fiind de faptul că Cel pe care-L vom sărbători în perioada imediat următoare va fi Cel care ne va șterge păcatele și ne va spune, asemenea tâlharului pe cruce: „Astăzi vei fi cu Mine în Rai!”. Dar, pentru ca bucuria întrupării Fiului să aibă statornicie în inimile noastre, este necesar ca în primul rând să credem că Tatăl este Cel care L-a născut pe Fiul din sânurile Sale, mai înainte de veci și că tot El este Cel care ne-a creat pe noi și toate cele ce ne înconjoară. Cu toate că Sfânta Scriptură stă la temelia credinței noastre, sunt încă multe persoane care consideră că destinul oamenilor și tot ceea ce ni se întâmplă în aceasta scurtă tranziție pământească este strâns (sau chiar exclusiv) legat de ceea ce ne înconjoară, punând bucuriile, împlinirile, eșecurile și chiar întregul flux al vieții pe seama Universului. Întrucât datoria creștinului este de mărturisire și de apărare a dreptei credințe, am decis să scriu câteva rânduri despre această eludare (evitare) a adevărului, pe care, unii rătăciți, bazându-se pe internet sau pe știința modernă și fără o deplină aprofundare, refuză pur și simplu acceptarea și raportarea vieții și a creației (în general) la Dumnezeu.

Chiar dacă, la prima vedere, nimic din ceea ce oferă știința modernă nu pare să vină în sprijinul ideii că Dumnezeu a creat tot ceea ce ne înconjoară și, prin urmare, creația nu poate avea un rol important asupra destinului, putem găsi oare o legătură mai strânsă între religie și știință, decât faptul că tot ceea ce ne înconjoară (universul) a avut un început? Oare de câți neuroni are nevoie creierul omenesc pentru a accepta că, în lipsa unui Creator, universul a început să existe „peste noapte”, adică din neant? Auzind expresiile: „Așa a vrut universul” sau „Dacă universul așa a stabilit...” mă gândeam că, oare nu e mai înțelept să spunem: „...cu voia Domnului” sau „Facă-se voia Ta, Doamne”? Nu contrazic faptul că factorii înconjurători (ploaia, umezeala, soarele, mișcările planetelor etc.) nu ne afectează corpul sau simțurile (încheieturile, oasele, vederea, somnul etc.) sub diferite forme, dar destinul și acțiunile întreprinse în cursul vieții pământești se află sub directa oblăduire (autoritate) a Celui care ne-a

dat viață, a Tatălui Ceresc.

Prin Harul Duhului Sfânt, prorocul David ne înștiințează că Dumnezeu este Creatorul a tot ceea ce există: „Cu cuvântul Domnului cerurile s-au întărit și cu duhul gurii Lui toată puterea lor. Adunat-a ca într-un burduf apele mării, pus-a în vistierii adâncurile. Să se teamă de Domnul tot pământul și de El să se cutremure toți locuitorii lumii. Că El a zis și s-au făcut, El a poruncit și s-au zidit.” (Ps. 32, 6-9).

În asentimentul științei moderne, Universul își are originile dintr-un neant numit și „Big-Bang” sau „Marea explozie”, iar același început, dar conform Sfintei Scripturi, se numește Geneza (Facere).

Creștini fiind, știm că tot ceea ce este creat are un început și implicit, un sfârșit. Dacă tot ceea ce este creat are un început, atunci trebuie să existe Cineva fără de început, care să fi creat timpul și tot acest univers pe care îl coordonează după legile pe care El le-a dat. Astfel, doar Dumnezeu este fără limite pentru că El este Creatorul acestora. El, odată cu ziua și noaptea, a creat timpul: „Lumina a numit-o Dumnezeu ziua, iar întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi.” (Facerea 1, 5). Deci, atemporal fiind, înainte de a crea tot ceea ce ne înconjoară (Universul), Dumnezeu a creat timpul. A neglija acest aspect, a exclude pe Dumnezeu din ecuație și a pune creația (Universul) ca punct de reper al vieții creștine în locul Creatorului, înseamnă a eluda legea. Înseamnă a încălca prima poruncă a Decalogului: „Eu sunt Domnul Dumnezeu Tău”. Păi, dacă nu Îl pui pe Dumnezeu în centrul vieții, în tot ceea ce se întâmplă în viața ta, cum poți aștepta sau cum te poți bucura de nașterea (întruparea) Fiului Său? Ne laudăm că suntem creștini, dar considerăm că Universul, adică creația, este cel care (după care) ne ghidăm viața. Atunci, care ar mai fi rolul Domnului Hristos în viața noastră? De ce ne mai pregătim de sărbătoare, de ce este plin internetul cu mesaje de Crăciun sau de ce mai împodobim bradul, dacă universul este cel care ne dictează reușita la examen, sănătatea, numărul de copii pe care îi vom avea, serviciul pe care îl avem etc.?

Când Dumnezeu a dat tablele legii lui Moise pe muntele Sinai, a spus că cea mai mare dintre toate poruncile este: „Iubește pe Domnul Dumnezeul tău din tot sufletul tău și din tot cugetul tău și din toată puterea ta”. Adică toată forța sufletului să cuprindă pe Dumnezeu. Iar, la peste o mie de ani distanță, luând trup omenesc, Domnul Hristos ne spunea: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta. Aceasta este cea dintâi poruncă. (...) Mai mare decât aceasta nu este altă poruncă.” (Marcu 12, 30-31). Nicăieri în Sfânta Scriptură nu se spune că nu trebuie să cercetăm lucrurile sau să nu știm cele dintru început. Iar dacă neuronii sunt incapabili să ne facă a înțelege ceea ce este mai presus de cunoaștere, atunci poate inima ne va da răspunsul dorit.

Sfinții părinți ne învață că toate simțurile noastre: cugetul, cunoașterea și orice

gând lăuntric al inimii, toate trebuie să cuprindă pe Dumnezeu și să se raporteze la El.

O persoană care pune semn de egalitate între Dumnezeu și Univers mi-a spus că știința oferă lucruri și informații certe, palpabile, pe când religia ne oferă doar iluzii și lectură pentru timpul liber. Am încercat să-i explic că, conceptul că Sfânta Scriptură și știința se exclud una pe alta (optând pentru una trebuie să te împotrivești celeilalte), nu are niciun temei, dovadă certă fiind că numeroși oameni de știință au fost și sunt credincioși. Concluzia este că adevărații „cercetători ai adevărului” au înțeles că Sfânta Scriptură este temelia credinței și fără credință în Dumnezeu nu se poate dobândi adevărata cunoaștere, pentru că, după cum spunea și părintele Iulian, cunoașterea minții reprezintă cea mai de jos (elementară) formă a cunoașterii. Chiar dacă Sfânta Scriptură ne oferă indicii clare despre geneza universului, aprofundarea cunoașterii poate fi realizată și prin psalmi. Astfel, levitul Asaf Gherșonitul (a trăit în timpul proorocului David) aducând laudă Domnului spunea: „A Ta este ziua și a Ta este noaptea. Tu ai întocmit lumina și soarele. Tu ai făcut toate marginile pământului; vara și primăvara Tu le-ai zidit.” (Ps. 73, 17-18). Oare ce mărturii mai clare sunt necesare unui suflet care este în căutarea adevărului, decât „informațiile” pe care Însuși Dumnezeu i le-a făcut cunoscute lui Moise sau revelațiile proorocilor sub puterea Duhului Sfânt? În baza acestor informații (și nu numai) se întemeiază învățăturile Bisericii adresate creștinului, mărturisind că prin dragoste și credință putem urca pe scara cunoașterii lui Dumnezeu și a creației Sale. Insuflat de Duhul Sfânt, matematicianul și fizicianul Blaise Pascal constata că: „Inima are rațiunile ei, pe care mintea nu le cunoaște.” Deci, atunci când urcăm cu inima pe scara cunoașterii lui Dumnezeu (a adevărului), știința devine o treaptă importantă a cunoașterii, care îl călăuzește și îl trimite pe omul dornic de cunoaștere în apropierea adevăratelor răspunsuri.

Închei aceste rânduri cu convingerea că scara cunoașterii lui Dumnezeu este suficient de largă pentru a cuprinde pe toți cei ce cu inima curată așteaptă cu bucurie sărbătoarea nașterii Fiului, care ne va călăuzi către Tatăl, Cel care a creat tot ceea ce mintea omenească poate cuprinde, pentru că: „Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine” (Ioan 14, 6) și iarăși: „Eu sunt ușa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui” (Ioan 10, 9). Acestea știind, să ne rugăm din inimă Domnului, să aibă milă de cei rătăciți; iar nouă, celor întăriți în credință, să ne descopere calea către știință, cunoaștere și adevăr. Amin.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Să lăsăm să ne intre în suflet razele îngeresci!

Cu ocazia sărbătoririi Sfinților Arhangheli Mihail (viteazul apărător al dreptei credințe și biruitorul vrăjmașilor), Gavriil (bunul vestitor al dumnezeieștilor taine), Rafail (conducătorul îngerilor păzitori și cel ce duce rugăciunile noastre înaintea lui Dumnezeu), precum și a tuturor Cetelor Îngerești, m-am gândit că ar fi potrivit să ne amintim puțin de îngerășii păzitori, veșnic prezenți în viețile noastre încă de la Sfântul Botez, ocrotitorii noștri neobosiți.

Instinctiv, cu toții tindem să ducem cuvântul „înger” („îngeresc”) spre ceva neobișnuit de luminos, curat, desăvârșit, sfânt, gingaș, ceva spre care sufletul năzuiește fără să vrea. De exemplu, dacă vedem niște copii drăgălași, suntem încantați de privirea și de zâmbetul lor și spunem că sunt „ca niște îngeri”, că au „ochi îngeresci” și „zâmbet îngeresc”. Dacă auzim o cântare armonioasă, mișcătoare, voci delicate, spunem „Cântă ca îngerii în cer!”. Și dacă vom fi rugați să desenăm un înger, neapărat îl vom desena ca pe un tânăr preafrumos, îmbrăcat în haine albe ca zăpada, cu fața luminoasă și limpede, cu privire curată, cu aripi albe etc. Astfel, îngerul se înfățișează privirii noastre launtrice ca o ființă care nu e din această lume, ca o ființă duhovnicească, cerească (Sfântul Serafim al Dmitrovului - „Îngerii și mântuirea noastră”, 2021, pp. 9-11).

Când eram mici, ni s-a povestit despre îngerul păzitor, poate ne și rugam în copilărie „Înger, îngerășul meu...”, îl amintim în unele colinde, este ilustrat în

multe dintre decorațiunile de Crăciun, dar oare nu cumva ne depărtăm de ceea ce reprezintă el de fapt, neglijându-ne singurul însoțitor adevărat al întregii vieți?

Acum câțiva ani, într-o perioadă, mă gândeam destul de des la îngeri și țin minte că mă rugam din toată inima îngerului meu păzitor și îngerului păzitor al unui prieten. În inocența mea, credeam că rugăciunea va fi mai puternică dacă cei doi îngerași „își uneau forțele” în drumul lor către Dumnezeu și, spre bucuria și liniștea mea lăuntrică, nu o dată am simțit cum rugăciunea s-a împlinit, de cele mai multe ori sub forme total neașteptate de mintea și de gândirea mea lumească!

În prezent, din păcate, uit să mai cer ajutorul îngerilor, dar ei vin în gândul meu mai ales în momentele când stau în biserică la rugăciune și deodată intră soarele pe fereastră! Atunci, privind lumina ivită în întunericul lăcașului, îmi sclipesc ochii de bucurie, spunându-mi că văd „raze îngerești” pe pământ și mă cuprinde un dor puternic de tot ceea ce este nepământesc, dar se poate simți cu sufletul!

Bunul Dumnezeu să ne învrednicească pe toți cu înțelepciunea de a ne aminti mereu de însoțitorii noștri, de a-i chema în rugăciune și de a le mulțumi pentru grija și dragostea pe care ne-o poartă, chiar și atunci când îi supărăm și le alungăm harul cu păcatele noastre!

Poate că nu putem vedea în fiecare zi razele îngerești intrând pe fereastră, dar putem simți oricând căldura lor, dacă ne deschidem sufletele față de tot ceea ce este luminos, sfânt, curat și frumos!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Fotografie realizată de Ioana Sanciu în Biserica „Sf. Vasile” Tătărași

„Sfinte îngere, cel ce stai înaintea pătimășului meu suflet și al vieții mele celei ticăloase, nu mă lăsa pe mine, păcătosul, nici nu te depărta de mine pentru neînfrânarea mea. Nu da loc diavolului celui viclean, ca să-mi stăpânească cu silnicie acest trup muritor. Întărește mâna mea cea slabă și neputincioasă și mă îndreptează la calea mântuirii. Așa, sfinte îngere al lui Dumnezeu, păzitorul și acoperitorul sufletului și al trupului meu celui ticălos, iartă-mi toate cu câte te-am mâhnit în toate zilele vieții mele și orice am greșit în această zi. Acoperă-mă în această noapte și mă păzește de toată ispita celui potrivnic, ca să nu mâni cu niciun păcat pe Dumnezeu; și te roagă pentru mine către Domnul, ca să mă întărească întru frica Sa și vrednic să mă arate pe mine, robul Său, bunătății Sale. Amin.”

Lumina de la capătul tunelului

S dragi prieteni, iată că, prin mila Marelui Dumnezeu, am ajuns cu bine și în luna lui Brumar, cum mai este cunoscută luna noiembrie, o perioadă care ar trebui să fie specială și mai cu seamă așteptată de orice creștin-ortodox, deoarece, așa cum bine știm, la mijlocul acesteia vom intra în Marele Post al Nașterii Domnului Hristos. Întrebarea care îmi vine obsesiv în minte de fiecare dată este: oare suntem cu adevărat pregătiți să intrăm în post? Oare sufletul nostru e antrenat spiritual, încât să facă față acestei perioade de primenire?

Să ne imaginăm, dragii mei, că această perioadă a postului se aseamănă cu o călătorie a noastră prin tunelul conștiinței noastre, care de cele mai multe ori este unul lung, întunecos, rece și plin de obstacole la tot pasul, ce pare că nu se mai termină, creat în cea mai mare parte de gândirea noastră, de acțiunile noastre, de faptele noastre rele, de dizabilitatea noastră sufletească, de nepăsarea față de biserică și de ceea ce ea promovează prin învățătura Sfinților părinți. Dacă vom reuși să săvârșim cum trebuie calea postului și vom reuși în această perioadă să evităm tot ceea ce ne desparte de Dumnezeu, în fiecare zi contribuind la creșterea noastră duhovnicească și nu vom posti doar din punct de vedere alimentar, ci vom reînvia să descoperim scopul și însemnătatea reală a postirii, doar atunci vom vedea, în tunelul întunecos, Lumina de la capătul acestuia, Care este Hristos Dumnezeu.

Pentru că, așa cum Însuși Mântuitorul ne spune: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12), tot așa să încercăm și noi să primim în noi Lumina care luminează tuturor, pentru ca mai apoi să ne putem bucura cu adevărat de semnificația Sărbătorii Nașterii Domnului și să Îi facem loc micului Iisus în ieslea sărăcăcioasă a sufletelor noastre!

Post binecuvântat cu multe roade spirituale!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Câteva impresii despre onomastica românească

Sără nicio îndoială, numele nostru e parte din identitatea pe care o avem și nu ține numai de viața socială pământească. Știm că Hristos ne va chema în Ziua Judecății pe numele pe care l-am primit de la părinți, iar sfântul al cărui nume îl purtăm ne devine ocrotitor apropiat, după îngerul păzitor care ne poartă de grijă doar nouă, personal, de la botez și până în veșnicie. Importanța de a primi un nume de sfânt este evidentă, dar întrebarea se pune în felul următor: sunt două sau trei prenume mai folositoare, pentru că doi sau mai mulți ocrotitori sunt mai buni decât unul? Nicidecum.

Obiceiul de a avea mai multe nume nu este nou. Chiar în ziua de astăzi, egiptenii sau indonezienii, de pildă, nu au un nume de familie al lor, ci preiau pur și simplu prenumele tatălui, al bunicului, al străbunicului. Rușii integrează în nume și numele tatălui (Sfânta Pelaghia Ivanovna, Feodor Mihailovici Dostoievski). În Țările Române, numele de familie a apărut în mod oficial târziu, abia în secolul al XIX-lea, iar multe dintre aceste nume sunt legate de prenumele tatălui sau al mamei sau de un nume de sfânt.

Onomastica identifică o evoluție a preferințelor pentru anumite prenume. Există o modă a numelor: Aglaia, de pildă, era un nume îndrăgit de români acum vreo două sute de ani, în timp ce astăzi este o raritate. Există însă un aspect în privința alegerii numelor care arată o continuitate de milenii: punerea unui nume din neamul propriu (Luca 1, 61). La noi, cel mai adesea, copiii primesc un prenume al lor și un prenume al unui bunic sau al unui părinte (ori chiar al nașului de botez). Ca alternativă, se pun două prenume în cazul în care cel preferat de părinți nu are niciun sfânt ocrotitor.

Eu, de exemplu, am aflat abia în liceu că există o Sfântă Irina – iar ulterior am aflat că există chiar mai multe. Părinții mei și-au numit cei trei copii cu un prenume dorit de ei, dar și cu unul de sfânt: Parascheva pentru sora cea mare, pentru mijlocirea Sfintei, Ștefania pentru mine (fiind și numele bunicii), Ioana pentru sora mai mică (pentru că foarte multă lume o îndemna pe mama să facă avort). Știu cazuri în care numele primit la botez este complet diferit de numele din acte. Din exces de zel, atunci când scriam pomelnicele, obișnuiam să respect mereu și ordinea prenumelor, și liniuța dacă ea exista – lucru care îngreunează citirea pomelnicelor și care nu aduce de fapt niciun plus.

Așa cum limba este făcută de vorbitori și nu de lingviști, însă aceștia din urmă pot arăta că o anume formă nu este corectă gramatical și pot duce o adevărată politică de îndreptare a greșelilor (care poate eșua și pe care specialiștii sunt nevoiți să o recunoască), alegerea numelor ține de preferințele părinților. Multitudinea de nume străine și importarea lor în forme neadaptate sau adaptate într-un mod mai puțin inspirat (Mercedesa, Himena) nu este tocmai benefică pentru identitatea noastră românească. Ca direcție de știut, însă, alegerea unui prenume unic care să aibă un sfânt ocrotitor este varianta pe care părinții sunt îndemnați să o aleagă. Iar pentru cei care deja au mai multe, atât pentru conversație, cât și pentru pomenirea în biserică, este de ajuns folosirea unuia singur.

Ștefania Vaida, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

În Botez și în Mirungere, omul primește de la Duhul Sfânt plămada sfințeniei cu care va trebui să-și plămădească tot sufletul și trupul lui prin exercitarea virtuților evanghelice.

– Sfântul Iustin Popovici

Să ne rugăm pentru omul care ne face rău

Să știți de la mine, nu cu oamenii trebuie să ne luptăm, ci cu duhurile din ei. Pe dușman îl dezarmezi cu dragoste și cu un cuvânt bun. Omul acela care-ți este vrăjmaș, dacă vede că vii la el cu daruri și cu un cuvânt bun, Îl va lăsa pe Duhul Sfânt să izgonească din sufletul lui duhurile rele de care este cuprins și va scăpa de ele.

Așa că, atunci când vedem pe cineva că se uită urât la noi sau ne vorbește urât, ne bârfește, trebuie să spunem în gând o rugăciune prin care să cerem Bunului Dumnezeu să liniștească acea persoană și, în același timp, să ne arătăm mila față de acel om. Căci ajută foarte mult să ai milă față de aproapele, doar așa câștigi un dușman de partea ta.

Trebuie să avem puterea de a ne ruga pentru omul care ne face rău. La rugăciunea „Tatăl nostru” se spune așa: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri”! De aceea, de pildă, nu avem voie să dăm pe nimeni în judecată. Că, dacă dăm pe cineva în judecată, nu mai putem spune „Tatăl nostru”.

Apoi, ca să te rogi pentru dușmanul tău, îți trebuie smerenie, ca să poți zice: „Eu sunt mic, Doamne, iartă-mă și iartă-l și pe cel ce mă lovește!”. Asta trebuie: smerenie, smerenie în fața oricui.

Sursa: Părintele Proclu Nicău – „Lupta pentru smerenie și pocăință”, Editura Agaton, 2010

Părinții trebuie să-i învețe pe copiii lor să meargă la biserică

Părinții trebuie să-i învețe pe copiii lor să meargă la biserică, de mici. Acest gest, această imagine le rămâne întipărită toată viața. Mersul la biserică nu este egal cu mersul la mall sau la zoo. Copiii în biserică se sfințesc și ascultă cuvântul lui Dumnezeu atât cât îl înțeleg. De multe ori, trăirea Sfintei Liturghii este mai intensă pentru un copil familiarizat cu biserica, decât pentru un creștin ce pretinde că este practicant, mergând zi de zi la slujbe. Cinstirea părinților, fuga de patimi, iubirea față de aproapele, iertarea nu se învață de la TV, de la seriarele ce sunt promovate pe Netflix, ori de la show-urile „Sunt celebru, scoate-mă de aici”, „Insula iubirii” etc....

Părintele Ioan Kalaidis spune: „Vai de părinții care nu-i învață pe copiii lor să meargă la biserică!”. Altceva este însă dacă copiii nu-i ascultă pe părinți. Vor da socoteală în ceasul înfricoșat al Judecății. Părinților și fraților, nu trebuie să pierdem ocazia de a ne folosi de harul oferit prin împărtășirea cu Sfintele lui Hristos Taine. Copiii cu atât mai mult trebuie aduși în fața potirului pentru sfințirea sufletului și a trupului. Societatea de astăzi are multe lipsuri și provocări ce ne încearcă pe toți, ținta celor ce vor neorânduială în lume este pusă pe copiii noștri, ai mei și ai tăi, ai celui ce citești acest mesaj. Vremurile în care noi am crescut sunt departe de cele ce le trăim astăzi. Din acest motiv vă îndemn, să vă fie mai mult milă de copii, decât să-i judecați.

„Nu acela este înțelept, care știe să pedepsească, ci acela care știe să prevină delictele copiilor”, învață Biserica prin gura sfinților. Dacă noi astăzi am fi iar copii, cu siguranță am fi mai răi decât ei.

Vă îndemn cu toată ființa să păstrați legătura cu părinții duhovnici, cu Sfânta Biserică, participând la slujbele ei împreună cu toată familia.

Pentru că ce semănăm, aceea vom și secera.

Sfântul Vasile cel Mare („Cugetări duhovnicești - din înțelepciunea sfinților”, vol. I, Editura Epigraf, Chișinău, 2009, p. 76) spune: „Copiii evlavioși sunt cea mai mare mângâiere pentru părinții evlavioși: sunt cea mai bună împodobire a părinților vii și cel mai bun monument al părinților morți”.

Pr. Ilie Prelipceanu

Sursa: www.deinteres.ro

Strofe pentru suflet

Iată, postul iarăși vine!

Iată, postul iarăși vine!
Să nu te întristezi, creștine,
Să fii vesel, bucuros,
Că postești pentru Hristos.

Să nu ții doar de bucate,
Să ai iubire de frate,
Să nu faci răul nicicând,
Că te vede Tatăl Sfânt.

Și să nu mai judecăm,
Lângă icoane să stăm,
Să plângem, să ne tânguim,
De păcat să ne ferim.

Și-un sărac de întâlnești,
Tu pe loc să-l miluiești
Cu un ban, cu-n ajutor,
Să-L bucuri pe Creator.

Și să ai fața senină,
Plină de dragoste creștină,
Postul să îl săvârșești,
Să poți să te mântuiești.

Și când din viață vom pleca
La judecata cea grea,
În partea dreaptă să fim,
De-a pururi să ne veselim!

Autor: Gabriel Luca

Când n-oi mai fi...

Când n-oi mai fi, căci toți ne ducem,
O moarte are fiecare,

Iar viața asta ne-a fost dată
Să fim cu gândul la „plecare”,

Când n-oi mai fi, căci bătrânețea
Sau bolile mă vor învinge
Ori poate vreun război sau crimă
În groapa mea mă vor împinge,

Când n-oi mai fi în lumea asta,
Fiind trecut în veșnicie,
Vă rog să vă rugați la Domnul
Ca milă să-mi arate mie.

Și cum ne e cu neputință
Să știm ce vine după moarte,
Vă rog din inimă să-I cereți
Cu El în Rai să-mi facă parte!

Dar dacă însă – să nu fie! –
Mă voi afla în chinuri multe,
Rugați-vă să ies din ele
Și Domnul poate-o să v-asculte,

Iar eu ieșind prin mila voastră,
Voi coborî în pâlparea
Luminii candelii aprinse
Ca să vă răsplătesc iubirea

Și îi voi cere Maicii Sfinte
Să facă ce-ați făcut cu mine,
Să mijlocească la Stăpânul,
Cu vorbe blânde și blajine

Pentru a voastră mântuire,
Căci grea e, dragii mei, o moarte
Ce nu aduce fericire,
Ci numai gemete deșarte...

Autor: Pr. Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Culorile

- Mamm... Mă auzi, mamm?
- Dormi, Râmel, vorbim altă dată.

- Mamm! Insistă puiul de râmă. Nu vreau să dorm! Vreau să vorbim!

- Bine, Râmel! Își deschide un ochi bătrâna râmă. Despre ce să vorbim?

- Despre cât de frumos e acolo sus...

- Vai, Râmel, ți-am povestit de atâtea ori.

- Mai vreau, mamm.

- Atunci ascultă... și mama-râmă își începe povestea. Acolo sus, șoptește ea, adică deasupra pământului - e o altă lume. Nu zic, și la noi e bine și e frumos, căci aici ne este casa, dar acolo, cum sa-ți spun, e altfel... În primul rând, e multă lumină. Și sunt multe, multe culori. Totul e colorat. Da... În sfârșit am înțeles... Culorile... Iată de ce sus e atât de frumos.

- Mamm, când ieșim afară?

- Vai, Râmel! De câte ori să-ți zic? Ai nițică răbdare. Acum e iarnă, e frig. Ne-am ascuns în căsuța noastră ca să nu înghețăm. Multe gâze și vietăți mici, când e cald mișună pe afară, când e frig stau în țărână și dorm. Chiar și culorile pare-se dorm pe vreme de iarnă. Așa că... Închide ochii, îți voi cânta un cântecel, iar tu vei face nani.

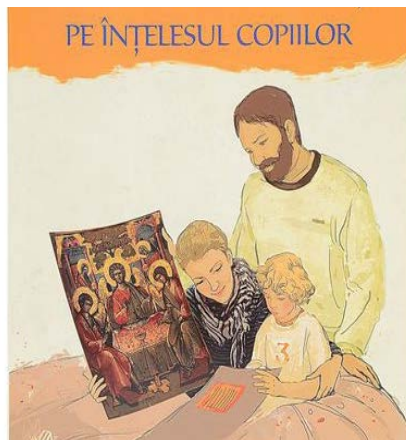
- Nu vreau nani! Nu-mi pasă de frig! Nu-mi place aici!

Oricât de calmă ar fi mama-râmă, până la urmă își iese din fire:

- Încetează! strigă ea. Vom merge sus doar când ni se va da de știre că e posibil!
Gata! Nicio vorbă mai mult! Dormi!

- Mamm, începe iarăși Râmel. Spune-mi... Cine ne va da de știre?

- Înțelegi, scumpule, deasupra pământului e cerul cu nori. Norii sunt diferiți... Adică de diferite culori, de diferite mărimi. Când e primăvară și cerul se acoperă cu nori negri, tuciurii - norul cel mai important își ia toba și începe să bată: Bah! Bah! Bah! Bah! Toba lui se aude până la noi. Deci vorbim după ce auzim bubuitul. Acum dormi!

- Maaamm! Auzi!?! sare Râmel din pătucul său. Norul cel mai important bate din tobă!

- Da? nu-i vine să creadă mamei-râme. O fi venit primăvara?

- A venit, maaamm! A venit! Hai sa mergem afară! Repede! Vreau să văd culorile!

- Nu, Râmel. Încă nu...

- De ce?! M-ai mințit!?! Atunci... plec singur, fără tine!

- Stai, puiule! Așteaptă! Doar un pic. Mai întâi de toate țărâna trebuie să devină reavănă, puhavă, ca să putem săpa tunelul prin care ne vom strecura. Nu durează mult. Acuș picăturile calde de ploaie se vor scurge în sol... Ah! E atât de plăcut când faci prima scâldătoare de primăvară... Atât de plăcut... Vezi? Solul începe să devină umed. Deci... putem să pornim săpatul.

Cele două râme stau într-o grădină plină de flori, plină de culori. Micuțul Râmel nu încetează să se minuneze de frumusețea din jur.

- Maaamm, zice el, nu mă mai întorc acasă. Îmi place atât de mult aici. Mai ales, îmi plac florile... sunt foarte frumoase!

- Eh, oftează bătrâna râmă. Frumos, frumos... Dar locul unei râme e în pământ. Dacă o râmă stă mult timp sub razele soarelui, se usucă. Și nici măcar nu acest lucru e cel mai important. Prea multe primejdii ne înconjoară... Găinile, iată răul cel mare. Gă-i-ni-le!

- Maaaamm! Privește! Ce ființă ciudată aleargă spre noi?! E nespus de nostimă! Iar în urma ei - o mulțime de ghemulețe aurii! Mă duc să-i salut! strigă Râmel, apoi pornește cu îndrăzneală în întâmpinarea cloștii.

- Vai, Râmel, ce faci?! e disperată râma cea mare, reușind totuși să-și împingă odrasla înapoi în tunel. Am scăpat, răsuflă ea ușurată. Să nu te fi oprit la timp... Dar... să nu mai vorbim. Principalul e că ai văzut... culorile. Cred că altădată nu mai riscăm. Era cât pe ce să ne înghită o cloșcă...

E mult de lucru în împărăția râmelor. Toată ziua acestea fărâmə solul ca să-l facă pufos. Râmel și mama-râmă sunt convinși că și datorită lor din solul pufos răsar în fiecare primăvară... culorile.

Autor: Emilia Plugaru

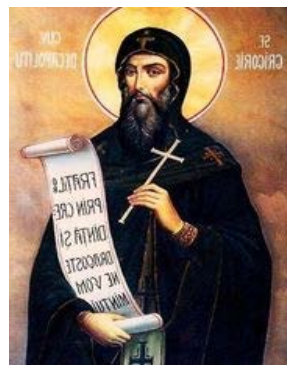

Sfântul Grigorie Decapolitul

Sfântul Grigorie Decapolitul s-a născut cândva, între anii 780-790, în cetatea Irinopolis, din regiunea Isauria, în sud-estul Asiei Mici, din doi părinți creștini, pe numele lor Serghie și Maria. Dorind a duce viață închinată în întregime lui Hristos, tânărul s-a retras într-un munte din regiunea natală, unde a întâlnit un fost episcop local, ajuns pustnic. Îndrumat de acesta, el a intrat într-o mănăstire din apropiere, iar apoi, la îndemnul mamei sale, într-o alta, unde se nevoia un frate de-al său. În acea vreme, Biserica era luptată de erezia iconoclastă. Deoarece egumenul mănăstirii s-a dovedit a fi iconoclast, Sfântul Grigorie a avut mult de pățimit pentru curajul mărturisirii sale, fiind bătut și strămtorat. În cele din urmă, el a plecat în mănăstirea unde era stareț părintele Simeon, un frate de-al mamei sale. Nu după multă vreme, părintele Simeon a fost aruncat în temniță de către iconoclaști, pentru dreapta cinstire pe care o acorda icoanelor. Cuviosul Grigorie a petrecut în mănăstirea unchiului său vreme de 14 ani. După nenumărate nevoițe, Sfântul Grigorie s-a retras într-o peșteră aspră, unde s-a nevoit încă o perioadă de timp. După o vreme însă, în urma unei descoperiri, Dumnezeu l-a trimis înapoi în lume, spre a fi de folos și altora.

După ce a petrecut iarna într-o mănăstire din Efes, Sfântul a plecat spre Macedonia, poposind în orașele Proconez și Enos. După aceasta, Sfântul Grigorie a petrecut o vreme în Tesalonic, poposind într-o mănăstire condusă de egumenul Marcu. Împreună cu un călugăr din această mănăstire, el a plecat spre Roma, mergând pe uscat până la Corint, iar apoi cu corabia, până la Roma. Vindecarea unui om posedat de demoni l-a făcut cunoscut în oraș, drept pentru care a plecat din Roma și s-a oprit în Sicilia, iar apoi în Grecia. Întors în Tesalonic, el s-a așezat în Mănăstirea Sfântul Mina. Nu se știe când anume, însă Cuviosul a fost hirotonit preot. Încă din timpul vieții, Cuviosul Grigorie s-a arătat făcător de minuni, tămăduind mai multe persoane de posesia duhurilor necurate. După ce unchiul său, părintele Simeon, a fost eliberat din temniță, Sfântul Grigorie a plecat din Tesalonic, spre Constantinopol, pentru a-l întâlni. Sfântul Grigorie Decapolitul s-a îmbolnăvit de dropică, boală de care se crede că a suferit și Sfântul Apostol Pavel, și a adormit în Domnul în ziua de 20 noiembrie 842, fiind înmormântat într-o mănăstire din Constantinopol.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Sfântul Antonie de la Iezerul Vâlcii

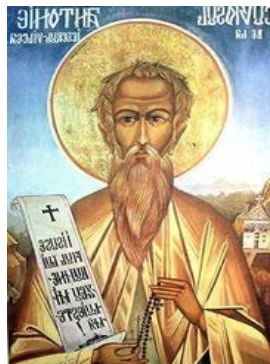
Sfântul Antonie a trăit în vremea domniei voievodului Matei Basarab și a Sfântului voievod Constantin Brâncoveanu. Deși s-a spus despre el că ar fi un aromân, originar din orașul grecesc Ianina, potrivit cercetărilor făcute până acum, se crede că acesta provenea dintr-o familie de creștini din satele Olteniei.

Născut într-unul din satele învecinate peșterii în care s-a nevoit, Cuviosul Antonie a crescut încă de mic în dragoste de Dumnezeu, înconjurat de mănăstiri, schituri și sihaștri. Când a ajuns la vârsta potrivită, Sfântul a intrat în obștea Schitului Iezer, unde s-a nevoit vreme de mai mulți ani. Dorind să sporească nevoițele duhovnicești, a cerut binecuvântare de la episcopului Ilarion, spre a merge în Sfântul Munte Athos. Acesta din urmă nu i-a dat binecuvântarea dorită, intuind folosul pe care îl vor avea monahii din zonă de pe urma viețuirii sale sfinte. În anul 1690, însă, dorind a petrece în desăvârșită liniște, pentru o neîncetată rugăciune, Sfântul Antonie a luat binecuvântare de la starețul schitului și s-a retras într-o peșteră din Muntele Iezerul. Deoarece nu avea un lăcaș de rugăciune, Cuviosul a primit binecuvântarea de a-și săpa în stâncă un modest paraclis, la care a săpat vreme de trei ani. Când a fost gata, paraclisul Cuviosului a fost sfințit de către episcopul Ilarion de Râmnic. Petrecând într-o aspră nevoieță, cu metanii, slujbe neîncetate și rugăciuni de toată vremea, vestea despre Cuviosul Antonie s-a răspândit rapid între credincioșii din zonă. Pe poteci de munte veneau numeroși ucenici, călugări, preoți și credincioși, spre a se ruga împreună cu Sfântul și spre a-i cere binecuvântarea sau sfatul. El cobora la schit doar în duminici și sărbători, pentru a participa la Sfânta Liturghie și a se împărtăși cu Sfintele Taine.

Cuviosul Antonie era la statură mărunțel și puțin gârbov, spre bătrânețe. Cu harul lui Dumnezeu, cunoscându-și sfârșitul vieții acesteia, Sfântul Antonie a chemat la sine pe ucenicul său, ieromonahul Nicolae, cu patruzeci de zile mai înainte, spunându-i, în taină: „Sfârșitul mi s-a apropiat. După mutarea mea la cele veșnice, să pui trupul meu în groapa ce am săpat-o la ușa peșterii.”

În ceasul al nouălea, în ziua de 23 noiembrie 1719, la vârsta de 92 de ani, după 28 de ani de nevoiețe pustnicești, Sfântul Antonie de la Iezer a trecut la cele veșnice, fiind înmormântat lângă paraclisul săpat de el însuși.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Noiembrie 2022

- 1 M † Sf. doctori fără de arginți Cosma și Damian
- 2 M Sf. Mc. Achindin, Pigasie, Elpifidor, Aftonie și Agapie
- 3 J Sf. Mc. Achepsima Ep., Iosif pr. și Aitala diac.
- 4 V Cuv. Ioanichie cel Mare; Sf. Mc. Nicandru Ep. și Ermeu pr.
- 5 S Sf. Mc. Galaction și Epistimia; (*Pomenirea morților - Moșii de toamnă*)
- 6 D **Sf. Pavel Mărturisitorul, arhiepiscopul Constantinopolului; Sf. Cuv. Luca din Sicilia**

Duminica a XXIV-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair); Ap. Efeseni II, 14-22; Ev. Luca VIII, 41-56; glas 4, voscr. 10

- 7 L Sf. 33 de Mc. din Melitina; Sf. Cuv. Lazăr din Muntele Galisiei
- 8 M †) **Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil și al tuturor cereștilor puteri**
- 9 M †) Sf. Ier. Nectarie de la Eghina, **Sf. Mc. Claudiu, Castor, Sempronian și Nicostrat**; Sf. Mc. Onisifor și Porfirie
- 10 J Sf. Ap. Rodion, Olimp, Erast și Sosipatru; Sf. Mc. Orest
- 11 V † Sf. M. Mc. Mina; Sf. Mc. Victor, Vichentie și Ștefanida; Cuv. Teodor Studitul
- 12 S Sf. Ioan cel Milostiv, Patr. Alexandriei; Cuv. Nil Pustnicul; †) **Sf. Martiri și Mărt. nășăudeni: Atanasie Todoran din Bichigiu, Vasile din Mocod, Grigore din Zagra și Vasile din Telciu**
- 13 D †) **Sf. Ioan Gură de Aur, arhiepiscopul Constantinopolului și mama sa, Sf. Antuza**

Duminica a XXV-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv); Ap. Efeseni IV, 1-7; Ev. Luca X, 25-37; glas 5, voscr. 11

- 14 L † Sf. Ap. Filip; Sf. Gridorie Palama, arhiepiscopul Tesalonicului
- 15 M †) **Cuv. Paisie de la Neamț**; Sf. Mc. și Mărt. Gurie, Samona și Aviv (*Începutul Postului Nașterii Domnului*)
- 16 M † Sf. Ap. și Ev. Matei
- 17 J Sf. Ier. Grigorie Taumaturgul, Ep. Neocezareei; Cuv. Mărt. Lazăr Zugravul; Cuv. Zaharia
- 18 V Sf. M. Mc. Platon; Sf. Mc. Romano și Zaheu, diac.
- 19 S Sf. Prooroc Avdie; Sf. Sfințit Mc. Varlaam
- 20 D **Înainteprăznuirea intrării în Biserică a Maicii Domnului; †) Sf. Grigorie Decapolitul; Sf. Mc. Dasie; Sf. Proclu, arhiepiscopul Constantinopolului**

Duminica a XXVI-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina); Efeseni V, 8-19; Ev. Luca XII, 16-21; glas 6, voscr. 1

- 21 L (†) **Intrarea în Biserică a Maicii Domnului (Vovidenia)**
- 22 M Sf. Ap. Filimon, Arhip și Onisim; Sf. Mc. Cecilia
- 23 M †) **Sf. Cuv. Antonie de la Iezerul-Vâlcii**; Sf. Ier. Amfilohie, episcopul Iconiei
- 24 J Sf. Sfințiți Mc. Clement, episcopul Romei și Petru, episcopul Alexandriei
- 25 V † Sf. M. Mc. Ecaterina; Sf. M. Mc. Mercurie (*Odovania Praznicului intrării în Biserică a Maicii Domnului*)
- 26 S Cuv. Alipie Stâlpnicul, Nicon și Stelian Paflagonul
- 27 D **Sf. M. Mc. Iacob Persul; Cuv. Natanael și Pinufrie**

Duminica a XXX-a după Rusalii (Dregătorul bogat - păzirea poruncilor); Ap. Coloseni III, 12-16; Ev. Luca XVIII, 18-27; glas 7, voscr. 2

- 28 L Sf. Cuv. Mc. Ștefan cel Nou; Sf. Mc. Irinarh
- 29 M Sf. Mc. Paramon și Filumen; Sf. Cuv. Pitirun
- 30 M †) **Sf. Ap. Andrei, cel Întâi Chemat, Ocrotitorul României; Sf. Frumentie, Ep. Etiopiei;**
†) **Sf. Ier. Andrei Șaguna, mitropolitul Transilvaniei**

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Știință, cunoaștere și adevăr	1
Să lăsăm să ne intre în suflet razele îngeresti!.....	4
Lumina de la capătul tunelului	6
Câteva impresii despre onomastica românească	7
Să ne rugăm pentru omul care ne face rău	9
Părinții trebuie să-i învețe pe copiii lor să meargă la biserică ...	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Grigorie Decapolitul	14
Sfântul Antonie de la Iezerul Vâlcii	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Gabriel Luca

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424